

Berg: Dette Lovforslag indeholder det Spørgsmaal til den danske Rigsdag, om den vil bevilge Hendes Kongelige Øjehed Prindsesse Thyra en lignende Sum i Medgift og Brudeudstyr, som Rigsdagen tidligere har bevilget Prindsesse Dagmar, eller, forholdsvis efter Monarkiets dancerende Omfang, Prindsesse Alexandra. Paa dette Spørgsmaal tror jeg, at Rigsdagen vil svare ja. Der kan være delte Meninger om, hvorvidt den Praxis i og for sig er rigtig, at Landet udreder saadanne Udgifter, men det forekommer mig, at naar man i de tvende foregaaende Tilfælde har fulgt denne Fremgangsmaade, ligger deri en Tilskyndelse til ogsaa i det tredje og sidste Tilfælde at gaa den samme Vej. Anderledes vil Sagen stille sig for mig, hvis det skulde kunne vises, at man ikke kan stemme for dette Lovforslag uden med det samme at billige eller paatage sig Medansvaret for den Maade, hvorpaa Ministeriet maatte have varetaget Landets politiske Interesser med Hensyn til den her omhandlede Formøling. En saadan Billigelse eller et saadant Medansvar kan jeg ikke tilraade det høie Thing at gaa ind paa, allerede af den Grund, at man er ubekjendt med Ministeriets Stilling i saa Henseende. Jeg antager derfor, at man under Forbehold af senere at komme tilbage dertil, her kan lade den politiske Side af Spørgsmaalet ude af Betragtning, og med dette Forbehold og under denne Forudsætning tillader jeg mig at anbefale Forslagets Overgang til 2den Behandling.

Bajer: Uagtet det ærede Medlem, som nu havde Ordet, ikke udtrykkelig nævnte Pragerfredens § 5, er det dog bekjendt, at denne har været sat i Forbindelse med den Sag, hvorom det foreliggende Lovforslag dreier sig. Jeg skal ikke benytte denne Leilighed til noget Forsøg paa at løfte det Slør, der endnu skjuler for vore Dine, hvorledes det har kunnet gaa til, at en Bestemmelse i en Traktat, der paa den højtideligste og helligste Maade var bleven indgaaet for hele Europas Dine, er bleven — for at bruge et mildt Udtryk — udvasket, saa at sige, bag næsten hele Europas Ryg.

Formanden (Krabbe): Jeg tror ikke, at det med Rette kan siges, at denne Sag foreligger.

Bajer: Jeg skal, som sagt, ikke benytte denne Leilighed til at fremdrage dette Spørgsmaal, uden for saavidt der har lydt Nygter allerede i Oktober Maaned, at det skulde kunne paa en eller anden Maade sættes i Forbindelse hermed. Smidlertid blev meget hurtig, tror jeg nok, hele den danske Presse enig om — hvad jeg finder fuldstændig rigtig — at fjerne Tanken om, at der skulde staa noget Politisk i Forbindelse med det paaentte Hæsteskab. Saaledes har Sa-

gen ogsaa udviklet sig hidtil. Og hvad der er foreskaldet senere, den Formøling, der er fuldbragt, har jo vist saa megen Deltagelse. Overalt, tør jeg sige, her i Danmark har den givet sig mange Beviser; og jeg synes, den har fundet sin smukkeste Afslutning ved den Løstiggelse, der fremkom den 4de Januar d. A. i „Berlingske Tidende“, hvor Kongen af Danmark som Privatmand takkede „de faare Mange, der paa forskjellig Maader havde tolket deres Medfølelse og Deltagelse“. Da jeg læste dette, troede jeg dert ogsaa at have fundet en Bekræftelse paa, at Nygten talte sandt, naar det blev sagt, at noget Krav paa Bevilling af Medgift vilde ikke blive stillet til Rigsdagen. Det forekommer mig, at det har sine store Betænkkeligheder, om Rigsdagen vil fortsætte, hvad man neppe kan kalde en Praxis, at give saadanne Bevillinger. Det forekommer mig, at det har sine store Betænkkeligheder netop i dette Øieblik, hvilket jeg ikke skal udvikle videre, da det jo maa staa klart for Enhver, hvortil jeg sigter. Det forekommer mig, at en Sag, der hidtil har været betragtet som privat, faar et politisk Stempel, ved at Rigsdagen vedtager et Lovforslag som det foreliggende. Jeg siger, at det vel neppe kan kaldes en Praxis, for saa vidt der kun foreligger eet Tilfælde, siden vi fik en Civilliste fastsat ved Lov, hvor en lignende Bevilling er bleven givet. Der blev ikke reist nogen egentlig Modstand ved denne Leilighed. Der var kun et enkelt Medlem, som yttrede sig i den Anledning, idet han gjorde Indsigelse mod en Udtalelse af Conseilspresidenten, ifølge hvilken det skulde kaldes en Selvfølge eller se ud som en Selvfølge, at Civilisten ikke i Fremtiden skulde afholde slige Udgifter. Det er af rent konstitutionelle Hensyn, at jeg ikke tror, at det vil være rigtig at fastslaa denne Praxis. Man bør efter min Overbevisning drage skarpe Grændser mellem Kongens private Anliggender og Statens Interesser. Jeg tror, at den Grundføtning, der er udtalt i selve Grundloven om Kongens Hellighed og Ukrænkelighed, netop er bedst tjent med, at man varetager dette ogsaa i et Tilfælde som dette. Det er ganske vist, at det — som den sidste ærede Taler udtalte — kunde se underligt ud at bryde af netop nu; men der er ogsaa Grunde, ifølge hvilke man maatte netop kunde anse det nuværende Øieblik som bedst stikket dertil. Jeg føler mig overbevist om, at den Opfattelse, som jeg gjør gjældende, og som jeg maatte staaar noget ene med, at det vilde være

Rettelse.

Sp. 283, S. 11 f. n.: „det foregaaende Valg“ læs: „et foregaaende Valg“.